

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 10.08. 2010 r.

BSA II – 021 – 115/10

Pan
Piotr ZIENTARSKI
Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 lipca 2010 r., BPS/KU-034/936/5/10
uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **projektu ustawy o zmianie
ustawy – Kodeks karny skarbowy.**

Z wyrazami szacunku

Lech Gardocki
Prof. dr hab. Lech GARDOCKI

SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW I ANALIZ
Pl. Krasieńskich 2/4/6, 00-951 Warszawa

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2010 r.

BSA II – 021 – 115/10

Opinia

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy

I. Przedłożony do zaopiniowania projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy ma na celu wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2010 r., SK 50/08 (sentencja wyroku została opublikowana w Dz. U. Nr 88, poz. 583), stwierdzającego niezgodność przepisu art. 119 § 3 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 765 ze zm.) z Konstytucją RP.

II. Zaznaczyć należy, że dotychczasowe brzmienie art. 119 § 3 KKS, ograniczało możliwość dochodzenia roszczeń wobec Skarbu Państwa z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (na skutek orzeczonego uprzednio przypadku) dwuletnim terminem. Termin ten obowiązywał także wtedy, gdy uprawniony z przyczyn od siebie niezależnych nie wiedział o przysługującym mu roszczeniu.

Jak zauważono w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2010 r., SK 50/08, nie można wykluczyć sytuacji polegającej na tym, że właściciel przedmiotu podlegającego przypadkowi, który nie zgłosił interwencji z przyczyn od siebie niezależnych, zostanie poinformowany o utracie własności dopiero przez organ egzekucyjny, po upływie terminu na wystąpienie z roszczeniem z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Art. 119 § 3 KKS w dotychczasowym brzmieniu mógł tym samym doprowadzić do sytuacji pozbawienia faktycznego właściciela przedmiotu

ulegającego przypadkowi, możliwości realizacji przysługującego mu prawa dochodzenia roszczenia od Skarbu Państwa.

III. Zakładana zmiana Kodeksu karnego skarbowego sprowadza się do wykreślenia ostatniego fragmentu art. 119 § 3, tj. „nie później jednak niż przed upływem 2 lat od daty uprawomocnienia tego orzeczenia”. Tym samym zamiast terminu dwóch lat, po upływie którego roszczenie do tej pory wygasło (liczonego od daty prawomocnego orzeczenia przypadku przedmiotów) znajdzie zastosowanie, na zasadzie analogii, dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 KC.

IV. Należy stwierdzić, że projektowane rozwiązanie **jest zgodne ze wskazaniami Trybunału Konstytucyjnego i umożliwi osobom uprawnionym realizację ich praw określonych w art. 119 § 2 KKS.**